

Sygn. akt VI GC 148/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Gminy K.**

przeciwko: **(...) Spółce z o.o. w K.**

o **zapłatę**

I. **z a s ą d z a** od pozwanych (...) Spółki z o.o. w K. na rzecz powoda Gminy K. kwotę 159.964 zł (sto pięćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 r. do dnia zapłaty,

II. **o d d a l a** powództwo w pozostałym zakresie,

III. **z a s ą d z a** od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.690 zł (dziewięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VI GC 148/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 czerwca 2013r.

Powód – Gmina K., pozwem z dnia 15 kwietnia 2013r. wniósł

o zasądzenie od pozwanego - (...) Spółki z o.o. w K. kwoty 256.824,38 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz kosztami procesu tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda w okresie od stycznia 2012r. do lutego 2013r.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony łączyła umowa najmu nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) – droga dojazdowa i działka nr (...), położonej w K. przy ul. (...). W umowie strony ustaliły czynsz na kwotę 11.426 zł netto + VAT. Umowa została zawarta na czas oznaczony, który zgodnie z aneksem nr (...) upływał w dniu 31 grudnia 2011 r. i z upływem tej daty pozwany zajmuje nieruchomość bez tytułu prawnego. Powód wskazał również, że zgodnie z art. 224 § 2 i 225 kc pozwany jest posiadaczem w złej wierze, stąd zobowiązany jest do zapłaty odszkodowania za korzystanie

z rzeczy. Powód nalicza odszkodowanie w oparciu o uchwały Rady Miasta K., a to nr (...)i nr (...), stosownie do § 2 ust. 4 tych uchwał, które ustalają czynsz najmu i dzierżawy gruntów stanowiących własność Gminy K. za bezumowne korzystanie według stawek powiększonych o 50%. Stosownie do tych zasad powód obciążył pozwanego kwotami po

17.139 zł miesięcznie policzając odsetki za każdy miesiąc oddzielnie i kapitalizując je na dzień 11 marca 2013 r. Powód wskazał również, że pozwany potwierdził saldo wzajemnych należności na dzień 31.12.2012 r.

W sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 17 kwietnia 2013 r. (k. 23).

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zarzucając, że powództwo jest co najmniej przedwczesne, a dodatkowo, że jest znacznie zawyżone oraz że nieprawidłowo powód nalicza odsetki za zwłokę, błędnie przyjmując, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie jest świadczeniem okresowym. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że zgodnie z nową linią orzecznictwa Sądu Najwyższego roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy, o którym mowa w art. 224 § 2 kc jest roszczeniem uzupełniającym w stosunku do roszczenia windykacyjnego z art. 222 § 1 kc i tego typu roszczenie nie może być skutecznie dochodzone bez domagania się wydania rzeczy. Skoro powód nie żąda wydania rzeczy i nie domagał się jej zwrotu, to umowę należało potraktować jako przedłużoną w sposób dorozumiany. Ponadto powód nieprecyzyjnie mówi o odszkodowaniu zamiast o wynagrodzeniu za korzystanie z rzeczy odpowiednio do uregulowań art. 224 § 2 i 225 kc. Pozwany zarzucił też z ostrożności procesowej, że wysokość roszczenia powoda nie znajduje oparcia w przepisach prawa, bowiem nie jest dopuszczalne stosowanie stawek podwyższonych o 50% stosownie do uchwał Rady Miasta K.. Gmina nie ma kompetencji do stanowienia przepisów powszechnie obowiązujących i nie może własnymi uregulowaniami -uchwałami wkraczać w stosunki cywilnoprawne. Skoro umowa stron nie przewidywała żadnych regulacji pozwalających na podwyższanie stawek podstawowych o 50%, to takie działanie powoda jest niedopuszczalne, a potwierdza to orzecznictwo sądownictwa administracyjnego. Odnośnie wadliwego naliczenia odsetek za zwłokę pozwany zarzucił, że po pierwsze obliczono je od zawyżonych kwot, a po drugie odpowiednio do świadczenia okresowego a wynagrodzenie za bezumowne korzystanie nie ma charakteru takiego świadczenia. Stąd odsetki powinny przysługiwać powodowi ewentualnie od dnia wytoczenia powództwa.

Powód w odpowiedzi na powyższe zaprzeczył wszelkim zarzutom i twierdzeniom pozwanego wskazując, że roszczenie z art. 224 § 2 kc ma charakter samoistny, niezależny od powództwa windykacyjnego, a uchwały Rady Miasta K. określające stawki za bezumowne korzystanie z nieruchomości zostały podjęte zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i organy sprawujące nadzór na legalnością uchwał nie zakwestionowały ich.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był między stronami bezsporny, a mianowicie, że w dniu 1.01.2008 r. strony zawarły umowę najmu nieruchomości stanowiącej własność powoda, tj. działek o nr (...), zabudowanych i położonych w K. przy ul. (...). W § 6 umowy strony ustaliły, że czynsz miesięczny wynosi 11.426 zł przyjmując stawkę 1,64 zł/m² pow. użytkowej i do kwoty tej dolicza się podatek VAT. Umowa została zawarta na czas określony od 1.01.2008 r. do 31.12.2010 r. , przy czym po tym okresie mogła zostać przedłużona na następny okres na warunkach wynegocjowanych przez strony umowy, a oświadczenie woli dotyczące przedłużenia okresu najmu najemca (pozwany) powinien złożyć na piśmie na 30 dni przed wygaśnięciem umowy (§ 7 ust. 1-3 umowy k. 16). Zgodnie z § 11 ust. 1 umowy po zakończeniu najmu najemca zobowiązuje się wydać przedmiot najmu w stanie nie pogorszonym, poza granicami normalnej eksploatacji. W oparciu o § 14 w sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

Aneksem nr (...) z dnia 3.01.2011 r. strony przedłużyły czas obowiązywania umowy do dnia 31.12.2011 r. i zaktualizowały stawkę podatku VAT , jak też płatność czynszu za pierwsze 3 miesiące 2011 r. W pozostałym zakresie umowa pozostała bez zmian.

Rada Miasta K. Uchwałami z dnia 25 listopada 2011 r. nr (...)i z dnia 28 grudnia 2012 r. nr (...)w sprawie określenia zasad ustalania czynszu za najem lub dzierżawę gruntów stanowiących własność Gminy K. w § 2 ust. 4 tych uchwał przyjęła, że za bezumowne korzystanie z gruntu może zostać naliczone odszkodowanie według stawek podanych w ust. 1 zwiększonych o 50%.

Pozwany potwierdził wzajemne saldo rozliczeń na 31.12.2012 r. w zakresie odszkodowania za bezumowne korzystanie z gruntu za rok 2012 w stawce po 17.139 zł/miesiąc wraz z ustawowymi odsetkami w skapitalizowanej kwocie 11.640,90 zł, a dokument ten podpisała za pozwanego główna księgowa spółki.

Powód pismem z dnia 11 marca 2013 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwot dochodzonych pozwem w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, które doręczone zostało pozwanemu w dniu 13.03.2013 r. (k. 6)

Przedłożone przez powoda w/w dokumenty nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości i treści i nie zostały zakwestionowane przez pozwanego, stąd Sąd dał im wiarę w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy rozważyć i przesądzić podstawę prawną żądania pozwu. Powód w pozwie wskazuje na treść artykułu 224§2 kc i 225 kc dla przyjęcia złej wiary po stronie pozwanej, przy czym jednocześnie jako podstawę faktyczną powództwa podaje łączącą strony umowę najmu nieruchomości oraz określa swoje roszczenie jako odszkodowanie za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości stanowiącej własność powoda. Jak słusznie zauważa pozwany brak precyzji powoda wyraża się chociażby w używaniu określenia „odszkodowanie” przy jednoczesnym powołaniu się na przepisy o ochronie własności, w których to przepisach mowa jest o „wynagrodzeniu”. W tych okolicznościach zastosować należało zasadę procesową wyrażoną paremią „da mihi factum dabo tibi ius” i rozważyć zasadność powództwa w oparciu o wszystkie możliwe do zastosowania podstawy prawne, skoro powód nie jest precyzyjny i nie wskazuje wprost i jednoznacznie podstawy prawnej roszczenia.

W przypadku tego typu roszczeń w orzecznictwie i literaturze przedmiotu wskazuje się jako możliwe podstawy prawne żądań przepisy o niewykonaniu, nienależytym wykonaniu umowy (art. 471 kc), ochronie własności (art. art. 222 i nast kc), bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 i nast. kc), czynach niedozwolonych (art. 415 kc). Dwie ostatnie podstawy prawne roszczeń (art. 405 kc i 415 kc), z uwagi na przedstawiony przez powoda stan faktyczny, dodać należy bezsporny, nie mają zastosowania. Powód nie przedstawia żadnych twierdzeń, z których możliwe byłoby konstruowanie odpowiedzialności prawnej pozwanego w tej sprawie na tych dwóch podstawach prawnych.

Jeżeli natomiast chodzi o przepisy o ochronie własności to przepisy art. 224 i 225 kc regulują wzajemne rozliczenia między właścicielem rzeczy

a samoistnym posiadaczem rzeczy, w tym wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy w zależności od złej lub dobrej wiary posiadacza. Roszczenia te uzupełniają roszczenia windykacyjne właściciela (art. 222 kc). Przepisy te znajdują również zastosowanie między właścicielem rzeczy

a posiadaczem zależnym, jeżeli z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego (art. 230 kc). Zarówno w literaturze przedmiotu jak i w orzecznictwie prezentowane jest stanowisko, że roszczenia uzupełniające mają charakter samodzielny, niezależny od roszczenia windykacyjnego, zatem mogą być dochodzone wraz z roszczeniem o wydanie rzeczy, przed wytoczeniem powództwa o zwrot rzeczy lub najpóźniej w ciągu roku po dokonany zwrocie. Przyjmuje się, że związek roszczeń uzupełniających z roszczeniami windykacyjnymi nie jest nierozdzielny, mogą być przedmiotem samodzielnego obrotu (E. Gniewek – teza 8 komentarz do art. 224 kc, lex; T. Filipiak – teza 10 komentarza do art. 224 kc, lex; uzasadnienie uchwały SN z dnia 26 kwietnia 2002r., sygn. akt III CZP 21/02). Zgodzić się należy z pozwanym, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15.04.2011r. sygn. akt III CZP 7/11 opowiedział się za ścisłym powiązaniem roszczenia windykacyjnego

z roszczeniami uzupełniającymi w ten sposób, że roszczenia uzupełniające możliwe są do dochodzenia tylko łącznie lub po wytoczeniu powództwa windykacyjnego. Orzeczeniem tym Sąd Najwyższy uznał za zbyt daleko idący pogląd dotychczasowy wyrażony w uchwale z dnia 26 kwietnia 2002r. sygn. akt III CZP 21/02, że właściciel może żądać wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy, nie dochodząc jej wydania. Świadczy to istotnie

o odmiennym niż dotychczas podejściu do problematyki teoretycznej roszczeń uzupełniających. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego jest to stanowisko odosobnione, niezajdujące oparcia w dotychczasowym dorobku doktryny, zaprezentowane w zupełnie odmiennym stanie faktycznym, które potraktować należy jako jedno ze stanowisk,

niewiążące w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy nie podziela tego stanowiska. Wytoczenie powództwa windykacyjnego ma istotne znaczenie z punktu widzenia dobrej wiary posiadacza rzeczy i skutkuje rozszerzonym zakresem odpowiedzialności (zwrot pożytków, odpowiedzialność za zużycie, pogorszenie lub utratę rzeczy). Natomiast termin przedawnienia roszczeń uzupełniających (art. 229 kc) nie jest wyznacznikiem ścisłego powiązania z roszczeniem windykacyjnym. W literaturze podkreśla się bowiem charakter względny tych roszczeń, tj. obligacyjny, niezależny od prawa własności. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, roszczenie powoda może być skutecznie wywodzone w oparciu o tzw. roszczenia uzupełniające, bowiem pozwanemu, wobec niezwrócenia nieruchomości po upływie terminu na jaki zawarta została umowa najmu, można przypisać złą wiarę, stąd na mocy art. 224 § 2kc i 225kc w zw. z art. 230 kc zobowiązany jest do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy powoda za okres objęty pozwem, skoro bezspornie w tym czasie korzystał z rzeczy. Przyjmuje się, że wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy powinno odpowiadać temu co właściciel rzeczy mógłby uzyskać, gdyby oddał ją do korzystania na podstawie stosunku obligacyjnego (T. F. – teza 6 komentarza do art. 224 kc, lex). Zarzut pozwanego o przedwczesności powództwa w związku z brakiem żądania zwrotu rzeczy nie zasługuje na uwzględnienie. Natomiast powództwo na tej podstawie jest częściowo zasadne, o czym poniżej.

Gdyby jednak z ostrożności procesowej przyjąć za pozwanym, że powód nie ma prawa dochodzić roszczeń uzupełniających wobec braku żądania zwrotu rzeczy to i tak powództwo co do zasady jest usprawiedliwione. Jak wyżej wskazano powód formułując roszczenie w pozwie nie jest konsekwentny i mimo odwołania się do przepisów art. 224 i 225 kc określa swoje roszczenie jako odszkodowanie. W ocenie Sądu Okręgowego powodowi w tym stanie faktycznym służy roszczenie z art. 471 kc, albowiem pozwany mimo obowiązku umownego oraz wynikającego z art. 675 § 1 kc nienależycie wykonał zobowiązanie i nie zwrócił przedmiotu najmu. Jest to najbardziej odpowiednia w tym stanie faktycznym podstawa prawna powództwa.

W tym miejscu należy wskazać, że niezasadny jest zarzut pozwanego, iż umowa stron uległa przedłużeniu na podstawie art. 674 kc. Przepis ten stanowi, że jeżeli po upływie terminu oznaczonego w umowie albo w wypowiedzeniu najemca używa nadal rzeczy za zgodą wynajmującego, poczytuje się w razie wątpliwości, że najem został przedłużony na czas nie oznaczony. Aby można było w trybie tego przepisu przyjąć milczące przedłużenie umowy konieczne jest dalsze używanie przedmiotu najmu przez dotychczasowego najemcę oraz zgoda wynajmującego na taki stan. Zgoda, choćby milcząca, ujawniona ma być

w zachowaniu wynajmującego mającym znamiona aprobaty lub znoszenia tego stanu rzeczy, by pozwalała na wnioskowanie, że w okolicznościach konkretnej sprawy wystąpiła domniemana wola przedłużenia umowy (wyrok SN z dnia 23.05.1983r. sygn. akt IV CR 569/82). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.09.1952r. sygn. akt C 2036/52 przyjął, że strony umowy najmu mogą dążyć do zapobieżenia domniemaniu przedłużenia umowy najmu i w tym celu umówić się, że ich oświadczenie woli w sprawie przedłużenia umowy musi być dokonane w formie pisemnej. Taka klauzula wiąże strony. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie to zachowuje aktualność. Wg Sądu treść § 7 ust. 2 i 3 umowy zapobiega domniemanemu przedłużeniu umowy w trybie w/w artykułu, bo strony postanowiły, że przedłużenie umowy wymaga oświadczenia wynajmującego na piśmie na 30 dni przed wygaśnięciem umowy i następuje na warunkach wynegocjowanych przez strony. Pozwany na złożenie takiego oświadczenia nie powoływał się, nie płacił czynszu po upływie terminu na jaki umowa została zawarta, a powód nie wystawiał z tytułu czynszu faktur. Na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia, że używa rzeczy za zgodą wynajmującego (art. 6 kc). Pozwany powyższego nie udowodnił.

Przyjąć zatem należy, że powód co do zasady wykazał odpowiedzialność pozwanego z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie ze spornej nieruchomości w okresie objętym pozwem, bądź z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z jego rzeczy, lecz nie w pełnej wysokości objętej pozwem.

Zasadny jest bowiem zarzut pozwanego o braku podstaw do wyliczania przez pozwanego odszkodowania w oparciu o dołączone do pozwu uchwały Rady Miasta K.. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko pozwanego i przytoczone - dla wzmocnienia argumentacji - orzecznictwo sądów administracyjnych i powszechnych, że uchwały te nie mogą być źródłem prawa dla przyjęcia powiększonych o 50 % stawek ustalonych uchwałami. Sąd Okręgowy

podziela w pełni stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zaprezentowane w wyroku z dnia 2.12.2011r., sygn. akt V ACa 491/11, wyrażone w tezie „Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 5 czerwca 1998r.

o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2001r. nr 142, poz. 1592) rada powiatu na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w ustawie stanowi akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze powiatu. Akty prawa miejscowego stanowią w szczególności w sprawach wymagających uregulowania

w statucie, porządkowych, o których mowa w art. 41, szczególnego trybu zarządzania mieniem powiatu, zasad i trybu korzystania z powiatowych struktur i urządzeń użyteczności publicznej. W orzecznictwie Sądów administracyjnych wydanym na gruncie regulacji dotyczących uchwał rady gminy w przedmiocie zarządu mieniem, podobnych w treści do regulacji dotyczących uchwał rady powiatu wskazuje się, że rada gminy może wydawać przepisy w zakresie zasad zarządu mieniem w oparciu o art. 40 ust.2, pkt 3 u.s.g., jednak nie może w drodze uchwały ustalić stawek czynszu w lokalach użytkowych, gdyż te ustalane są przez strony umowy. Ustalenie stawek czynszu nie mieści się w zakresie przedmiotowym pojęcia "zasady zarządu mieniem gminnym". Określenie minimalnych stawek czynszu najmu i dzierżawy w drodze aktu prawa miejscowego nie mieści się również w pojęciu zasad wynajmowania i dzierżawy, do stanowienia których rada gminy władna jest jedynie w przypadkach umów zawieranych na okresy, wymienione taksatywnie w art. 18 ust. 2 pkt 9 u.s.g. Funkcje kontrolne organu stanowiącego nie mogą zaś być w takim przypadku realizowane w formie aktu prawa miejscowego, lecz jedynie w drodze aktu kierownictwa zewnętrznego, który nie rodzi skutków wobec osób trzecich.” Stąd twierdzenia powoda, że skoro przedłożone do pozwu uchwały Rady Miasta K. nie zostały zakwestionowane co do ich zgodności z prawem to stanowią wystarczającą podstawę powództwa za zasadne nie jest prawidłowe. Wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego jest kategorią cywilnoprawną, o charakterze odszkodowawczym, ustalaną w braku porozumienia stron przez sąd powszechny, co oznacza, że rada gminy nie może określać w uchwale (akcie administracyjnym) sztywnych stawek (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 31.01.2008r. sygn. akt II SA/Wr 554/07).

Przyjąć natomiast należy, że odszkodowanie za bezmowne korzystanie z rzeczy wyznacza treść przepisu art. 361 § 2 kc i obejmuje stary, które poszkodowany poniósł oraz korzyści jakich nie osiągnął z powodu niezwrócenia przedmiotu najmu we właściwym terminie. W praktyce oznacza to, że szkoda równa się z reguły należnościom czynszowym jakie wynajmujący osiągnąłby gdyby wynajął rzecz (uchwała SN 7 sędziów – zasada prawna z dnia 10.07.1984r. sygn. akt III CZP 20/84). Dlatego zasadnym było w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowody przyjąć, że powód wykazał powołaną w pozwie umową stron, że niewątpliwie uzyskalby czynsz najmu wynikający z tej umowy tj. kwotę 11.426 zł miesięcznie za najem tej nieruchomości. Stąd powództwo odnośnie kwoty 159.694 zł (11.426 zł x 14 miesięcy) uwzględniono na mocy art. 471 kc w zw. z art. 675 kc i 361 § 2 kc, względnie na mocy art. 224§ 2 kc w zw. z art. 230 kc (pkt I wyroku).

Odsetki od powyższej kwoty zasądzone od dnia 21 marca 2013r., tj. po upływie terminu do zapłaty, który powód wyznaczył pozwanemu w wezwaniu z dnia 11 marca 2013r., licząc termin do zapłaty od dnia doręczenia pisma (k. 6). Sąd Okręgowy uznał za zasadny zarzut pozwanego co do błędnego wyliczenia przez powoda odszkodowania za bezmowne korzystanie z rzeczy miesięcznie, jak należność czynszową. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 24.10.1972r., sygn. akt III CZP 70/72 uznał za trafne stwierdzenie, że „wynagrodzenie za korzystanie z cudzej rzeczy nie oparte na tytule nie dzieli się na świadczenia okresowe, lecz jest należnością jednorazową za cały okres korzystania , z żadnego bowiem przepisu ustawy (tytuł umowny ex definitione w danym wypadku nie wchodzi w rachubę) nie wynika, aby należność ta podlegała spłacie w określonych ratach”. Powód nie wykazał, aby co miesiąc wzywał pozwanego do zapłaty spornego odszkodowania. Stąd kapitalizacja odsetek na dzień 11.03.2013r. zawarta w tabeli na stronie 2 pozwu i żądanie w oparciu o to wyliczenie odsetek w wysokości 16.878,38 zł wraz z odsetkami od odsetek jako niezasadne oddalono. O odsetkach orzeczono w oparciu o przepisy art. 481 kc w zw. z art. 455 kc.

W pozostałym zakresie, co do należności głównej i odsetek powództwo oddalono jako nieudowodnione (art. 6 kc) i niezasadne, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu Sąd oparł na normie art. 100 kpc rozdzielając je stosunkowo. Na sumę kosztów stron w wysokości 27.242 zł składały się po stronie powoda opłata sądowa od pozwu (12.842 zł), koszty zastępstwa procesowego (7.200 zł - § 6 punkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349, ze zm.), zaś po stronie pozwanego koszty zastępstwa procesowego (7.200zł zł - § 6 punkt 7 w/w rozporządzenia). Żądanie pozwu – 256.824,38 zł, Sąd uwzględnił częściowo zasądzając kwotę 159.964 zł, co oznacza, iż powód utrzymał się ze swym żądaniem w 38 %, zaś pozwany skutecznie obronił się co do 62 % roszczenia. W tym stosunku rozliczono koszty procesu między stronami, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron,
2. K.. 2 tyg.